

Sygn. akt III AUa 351/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2015 r. w Lublinie

sprawy J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wypłatę wyrównania renty od wcześniejszej daty

na skutek apelacji wnioskodawcy J. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 4 lutego 2015 r. sygn. akt VI U 874/14

oddala apelację.

III AUa 351/15

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych w R. decyzją z dnia 4 lipca 2014 roku odmówił J. S. wypłaty wyrównania świadczenia w związku z przeliczeniem podstawy wymiaru od dnia 1 czerwca 2011 roku, bo wniosek o przeliczenie złożył w dniu 8 września 2013 roku i od 1 września 2013 roku przeliczono świadczenie decyzją z dnia 6 lutego 2014 roku.

W tym samym dniu pismem organ rentowy poinformował wnioskodawcę o braku podstaw do wznowienia postępowania w sprawie uchylenia decyzji z dnia 20 sierpnia 2013 roku, bo nie zaszły nowe okoliczności.

Od decyzji oraz pisma odwołanie do Sądu Okręgowego w Radomiu wniósł J. S. domagając się rozpatrzenia jego wniosku o wypłatę świadczenia, wznowienia postępowania oraz zarzucał, że decyzja nie uwzględniła odsetek.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 4 lutego 2015 roku oddalił odwołania oraz postanowił przekazać Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. do rozpoznania żądanie w przedmiocie odsetek od wyrównania renty w związku z przeliczeniem podstawy wymiaru.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. S. w dniu 14 czerwca 2011 roku złożył wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 15 września 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił J. S. prawa do renty uznając, że nie udowodnił 5 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji. Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013 roku w sprawie VI U 1383/11 Sąd Okręgowy w Radomiu zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił J. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2011 roku. Decyzją z dnia 4 lipca 2013 roku organ rentowy wykonał wyrok Sądu, przyznał J. S. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 czerwca 2011 roku i określił jej wysokość na kwotę 1 113,73 złote, przy wskaźniku wysokości podstawy wymiaru w wysokości 46,81%. W dniu 5 sierpnia 2013 roku J. S. złożył odwołanie od powyższej decyzji, jednocześnie domagając się naliczenia odsetek ustawowych. Odwołanie zostało przekazane do rozpoznania Sądowi, natomiast z uwagi na to, że w decyzji brak było rozstrzygnięcia o odsetkach, organ rentowy rozpoznał nowe żądanie i decyzją z dnia 20 sierpnia 2013 roku odmówił wypłaty odsetek za zwłokę. Wyrokiem z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie VI U 1547/13 Sąd Okręgowy w Radomiu zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 4 lipca 2013 roku w ten sposób, że przyznał J. S. prawo do odsetek ustawowych od świadczeń niewypłaconych w terminie od 11 sierpnia 2011 roku do dnia wypłaty świadczeń, ale Sąd Apelacyjny w Lublinie postanowieniem z dnia 22 maja 2014 roku w sprawie III AUa 278/14 uchylił zaskarżony wyrok i odwołanie odrzucił.

W dniu 5 sierpnia 2013 roku J. S. zgłosił wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia, nie dołączając żadnych dokumentów, ani nie wskazując zakresu żądania. Pismem z dnia 19 sierpnia 2013 roku organ rentowy poinformował wnioskodawcę o konieczności przedstawienia dokumentacji niezbędnej do przeliczenia podstawy wymiaru renty i w dniu 9 września 2013 roku wnioskodawca złożył kolejny wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia, dołączając dokumentację płacową.

Decyzją z dnia 6 lutego 2014 roku organ rentowy dokonał przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia rentowego J. S. ustalając ją w wysokości 70,49% (poprzednio 46,81%). Decyzją tą naliczono również wyrównanie od 1 września 2013 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o przeliczenie zgodnie z art. 133 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 z późn. zm.)

W dniu 23 maja 2014 roku J. S. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek o wypłatę przeliczonej emerytury od 1 czerwca 2011 roku, a w dniu 1 lipca 2014 roku wniosek o wznowienie postępowania w sprawie uchylenia decyzji z dnia 20 sierpnia 2013 roku.

Pismem z dnia 4 lipca 2014 roku organ rentowy poinformował J. S., że brak jest podstaw do wznowienia postępowania w sprawie uchylenia decyzji z dnia 20 sierpnia 2013 roku o wypłatę odsetek za zwłokę w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 16 kwietnia 2013 roku, bowiem nie powstały żadne nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi. Sąd Okręgowy uznając, że pismo rozstrzygające żądanie w swej istocie jest decyzją, bowiem zawiera wszystkie elementy decyzji, nadał bieg odwołaniu. W ocenie Sądu Okręgowego decyzja ta jest prawidłowa. Decyzja z dnia 20 sierpnia 2013 roku o odmowie wypłaty odsetek za zwłokę w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 16 kwietnia 2013 roku została wydana na skutek wniosku z 5 sierpnia 2013 roku zawartego w odwołaniu od decyzji ZUS z 4 lipca 2013 roku. Wnioskodawca nie zaskarżył tej decyzji i jest ona prawomocna. Wnioskodawca nie wskazał we wniosku o wznowienie postępowania żadnych nowych okoliczności, które mogłyby spowodować ponowne rozpoznanie wniosku.

Decyzją z dnia 4 lipca 2014 roku organ rentowy odmówił J. S. wypłaty wyrównania świadczenia w związku z przeliczeniem podstawy wymiaru od 1 czerwca 2011 roku. Sąd Okręgowy wskazał, że J. S. dopiero w dniu 9 września 2013 roku złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia wraz z niezbędnymi dokumentami wskazującymi na wysokość jego zarobków w poszczególnych latach, w jakich pracował. W oparciu o przedstawioną

dokumentację decyzją z dnia 6 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia ustalając ją na 70,49%, doliczając wyrównanie od 1 września 2013 roku, to jest od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Rozstrzygnięcie to jest zgodne z treścią art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 z późn. zm.) stosownie, do którego w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu. Przeliczenie wysokości świadczenia od 1 czerwca 2011 roku nie było możliwe, bowiem przed datą złożenia wniosku z 9 września 2013 roku wnioskodawca nie przedstawił jakiejkolwiek dokumentacji, na podstawie której można byłoby świadczenie wyliczyć. Zatem decyzja ZUS z dnia 4 lipca 2014 roku odmawiająca wypłaty wyrównania świadczenia w związku z przeliczeniem podstawy wymiaru od 1 czerwca 2011 roku, jest prawidłowa.

W odwołaniu od decyzji z dnia 4 lipca 2014 roku odmawiającej wypłaty wyrównania świadczenia J. S. zawarł żądanie wypłaty odsetek. W decyzji tej nie zawarł rozstrzygnięcia o prawie do odsetek. Zatem jest to nowe żądanie nierozpoznane jeszcze przez organ emerytalno – rentowy. Sąd Okręgowy orzekł, że zgodnie z treścią art. 477¹⁰ § 2 kpc jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu.

Od tego wyroku apelację wniósł wnioskodawca J. S., zaskarżając wyrok w pkt.1 w części dotyczącej odwołania od decyzji odmawiającej wypłaty wyrównania świadczenia od 1 czerwca 2011 roku. Wskazywał, że dopiero w dniu 12 sierpnia 2013 roku otrzymał dokumentację placową i od tej daty należy uznać decyzję bez braków. Powoływał się na okoliczność, że żądanie złożył przed upływem 3 lat.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy i zgodny z powołanymi przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 roku, poz.748).

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że w sprawie ma zastosowanie przepis art.129 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który wyklucza możliwość ustalenia prawa do świadczenia wcześniej, niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Bezzasadną okolicznością w sprawie jest zgłoszenie przez wnioskodawcę wniosku o przeliczenie świadczenia w dniu 9 września 2013 roku, przy czym dopiero wówczas złożył też niezbędną do tego dokumentację placową. Po ustaleniu, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia obliczony w oparciu o wynagrodzenia wykazane w dokumentacji jest wyższy do dotychczasowego, organ rentowy decyzją z dnia 6 lutego 2014 roku określił nową wysokość świadczenia i podjął wypłatę od miesiąca zgłoszenia wniosku. Brak jest podstaw prawnych do uwzględnienia żądania wnioskodawcy wypłacenia podwyższonej renty za okres wsteczny, tj. od dnia złożenia wniosku o rentę, ponieważ wysokość renty została obliczona w oparciu o dokumentację dołączoną do wniosku o rentę, która była wystarczająca do ustalenia wysokości świadczenia.

Wnioskodawca w apelacji nie przedstawił innych merytorycznych zarzutów do treści wyroku. Podnoszone przez niego argumenty, że wniosek o przeliczenie złożył przed upływem trzech lat nie mają prawnego znaczenia, ponieważ brak jest przepisów, które określałyby obowiązek organu rentowego do przyznania świadczenia za okres wsteczny, chyba że zaniżone świadczenie wynika z błędu organu rentowego, a takiej okoliczności w sprawie nie stwierdzono.

Sąd Apelacyjny uznał, że ustalenia dokonane przez sąd pierwszej instancji, są prawidłowe pod względem prawnym. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu ocenił stan faktyczny i wydał wyrok w oparciu o stosowny przepis ustawy.

Z tych względów i na mocy art. 385 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.